

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาก่อนที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตให้พร้อมที่จะทำประโยชน์ให้กับสังคมตามบทบาทหน้าที่ของตนในฐานะพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยให้ผู้เรียนมีความรู้ และมีทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิตต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ทำงานเป็น และครองชีวิตอย่างสงบสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2534)

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) จัดวิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับความคิด กระบวนการและเหตุผล มีลักษณะที่เป็นภาษาอย่างหนึ่งที่ประกอบด้วยศัพท์และสัญลักษณ์ซึ่งใช้แทนความคิดของมนุษย์มีระบบระเบียบทำทนายให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และเป็นรากฐานของวิทยาการหลายสาขา ซึ่งนำไปสู่ความก้าวหน้าด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางคณิตศาสตร์ เพราะคณิตศาสตร์เป็นเครื่องมือของวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักใช้ความคิด ช่างสังเกต มีเหตุผล รู้จักแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยนำผลการเรียนรู้เกี่ยวกับการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์แบบต่าง ๆ ไปประยุกต์ใช้กับปัญหาอื่นที่พบในชีวิตประจำวัน จะเห็นได้ว่าคณิตศาสตร์มีความจำเป็นและสำคัญยิ่ง (คารุณี กำจัดภัย, 2531)

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศแนวทางปฏิบัติการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2539-2550 ในด้านการปฏิรูปครูและบุคลากรทางการศึกษา โดยให้ครูทุกคนได้เพิ่มพูนความรู้และพัฒนาทักษะในรูปแบบต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องทั่วถึง และทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และเทคโนโลยี โดยในทุก 2 ปี ต้องผ่านการอบรมอย่างน้อย 1 ครั้ง ทั้งการอบรมของกระทรวงศึกษาธิการหรือการอบรมของสถาบันอื่น ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนที่มีวุฒิบัตรรับรอง ตลอดจนอบรมทางไกล การประชุมสัมมนา และการพัฒนาตนเองในรูปแบบต่าง ๆ และสนับสนุนให้ครูทำกาวิจัย

เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนควบคู่กันไป ส่วนในด้านการปฏิรูปหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน นั้น ให้จัดการเรียนการสอนระดับประถมศึกษาโดยเน้นเป็นพิเศษในด้านพื้นฐานทางภาษาและพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ เพื่อรองรับการพัฒนาความรู้และทักษะในระดับที่สูงขึ้น (ทองพูน บัญอิง, 2539) จากนโยบายปฏิรูปการศึกษาดังกล่าวก็สอดคล้องกับแนวคิดของคณะศึกษา "การศึกษาไทยในยุคโลกาภิวัตน์" ที่กล่าวถึงหลักสูตรไว้พร้อมกันว่า การศึกษาในโรงเรียนนั้นในอนาคตจะเป็นเพียงการศึกษาเพื่อตั้งต้นชีวิตให้เด็กเท่านั้นทันทีที่ก้าวพ้นโรงเรียนไปจะมีอะไรที่เขาเรียนรู้อีกมากมาย มีปัญหาให้เขาขบคิดแก้ไข และมีสถานการณ์ให้เขาต้องปรับตัวรับความเปลี่ยนแปลงอีกมากมาย โรงเรียนจะแปลงสภาพมาเป็นศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้ และการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงมาเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต หลักสูตรจึงควรมีการปรับปรุงเนื้อหาสาระและกระบวนการเรียนการสอน คือ การสร้างคนให้มีความคิดริเริ่มในการเรียนรู้ มีหลักในการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบก่อนตัดสินใจ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ มีความรู้และทักษะเพียงพอที่จะช่วยให้บุคคลนั้นสามารถแสวงหาได้เองไม่สิ้นสุด ซึ่งเนื้อหาวิชาและกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญที่จะเข้ามาเป็นเครื่องมือรองรับเจตนารมณ์ดังกล่าวก็คือวิชาทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์นั่นเอง สำหรับวิชาคณิตศาสตร์นั้นต้องเน้นการพัฒนาความสามารถในการใช้เหตุผล ตรรกะในความคิด การเชื่อมโยงหลักสูตรทฤษฎีกับปัญหาใหม่ ๆ ซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาในชีวิตจริง (อมรวิทย์ นาครทรรพ, ผู้เรียบเรียง, 2540)

จากการที่ระบบการศึกษาในประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งในด้านนโยบาย การจัดระบบการเรียนการสอน การปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตร ผลจากการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษานี้ มีผลกระทบต่อบทบาทครูผู้สอนคณิตศาสตร์ที่จะต้องปฏิบัติให้สอดคล้องกับหลักสูตรและโครงสร้าง ตลอดเวลาที่ผ่านมาได้มีนักวิชาการและนักวิจัยทางการศึกษาได้พยายามศึกษาหาสาเหตุของปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่อาจมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ดังที่ จงชัย ชิวปรีชา (2533) กล่าวว่าปัจจัยที่ทำให้นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ได้แก่ ตัวครูผู้สอน การจัดการเรียนการสอน หลักสูตรเอกสารและสื่อการเรียนการสอน ตัวนักเรียนและผู้ปกครอง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจารึก ศรีคุณโน (2535) ที่พบว่า การจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ในปัจจุบันไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรมีผลเนื่องมาจากสาเหตุสำคัญ คือ ด้านครูผู้สอน ตัวนักเรียน หลักสูตร ผู้บริหาร ผู้ปกครอง และด้านการสอนซ่อมเสริม ซึ่งในด้านการสอนนั้น พบว่า ครูไม่ทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร คู่มือครู ตลอดจนการวัดและ

ประเมินผล ขาดความรู้ในเรื่องการสอนคณิตศาสตร์แผนใหม่ ไม่เปลี่ยนพฤติกรรมการสอนและไม่กระตือรือร้นในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม

จากปัญหาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ มีอยู่หลายประการ ครูเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมาย ดังที่ เกื้อจิตร พัฒจักร (2527) ได้ให้แนวคิดที่ว่าครูที่มีความรู้ ในเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์เป็นอย่างดี เข้าใจธรรมชาติของวิชาคณิตศาสตร์ และมีวิธีการสอนที่ดีจะช่วยให้นักเรียนสรุปความคิดถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับ เกื้อจิตต์ สุทธิธารวัช (2529) ที่กล่าวถึงลักษณะที่พึงประสงค์ของครูคณิตศาสตร์ ว่า ควรมีความคิดสร้างสรรค์ มีนิสัยในการวัดประเมินผลอยู่เสมอและมีความสามารถในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

เมื่อครูคณิตศาสตร์มีปัญหาในด้านต่าง ๆ ในการที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ ให้ได้ผลดีนั้น ครูคณิตศาสตร์จำเป็นต้องเพิ่มสมรรถภาพตนเองในการสอนคณิตศาสตร์ จากผลการวิจัยของประยูร อาษานาม และสุลัดดา ลอยฟ้า (2526) พบว่า สมรรถภาพของครูคณิตศาสตร์ ในระดับประถมศึกษาที่สำคัญมากคือ สมรรถภาพด้านความรู้ สมรรถภาพด้านการสอนและสมรรถภาพด้านคุณลักษณะและเจตคติ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สุวัฒนา อุทัยวัณ (อ้างถึงใน เกื้อจิตต์ สุทธิธารวัช, 2529) ที่เกี่ยวกับสมรรถภาพครูคณิตศาสตร์ว่า ควรมีสมรรถภาพด้านต่าง ๆ คือ

1. สมรรถภาพด้านความรู้ ครูคณิตศาสตร์ควรเป็นผู้รู้เนื้อหาเกี่ยวกับบทเรียนที่ตนเองสอนอย่างดี เพื่อจะได้มองเนื้อหาคณิตศาสตร์ในแบบกว้างและลึก และเป็นผู้มีเหตุผล ควรมีความรู้ทางทฤษฎีจิตวิทยาและกระบวนการเรียนการสอนคณิตศาสตร์เพื่อให้ทราบพฤติกรรมของมนุษย์และช่วยในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียน
2. สมรรถภาพด้านเจตคติของครูคณิตศาสตร์ กล่าวคือ มีความรู้สึกนึกคิดที่ดีต่อวิชาชีพครู มีลักษณะของการเป็นครูที่ดี ซึ่งยังผลต่อเจตคตินักเรียนที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์
3. สมรรถภาพด้านการปฏิบัติของครูคณิตศาสตร์ คือมีความสามารถในการจัดการควบคุมชั้นเรียน และความสามารถในการจัดกิจกรรมคณิตศาสตร์ ซึ่งมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้การสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ประเสริฐ ภู่งเงิน (2530) กับโสภณ ใบบินันท์ (2532) ที่พบว่า ครูคณิตศาสตร์ควรมีสมรรถภาพที่สำคัญ 3 ด้าน คือสมรรถภาพด้านความรู้เนื้อหาคณิตศาสตร์ ในหลักสูตรประถมศึกษา สมรรถภาพด้านการสอนและสมรรถภาพด้านคุณลักษณะและเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์

ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของ สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดหนองบัวลำภูนั้น ก็ได้ดำเนินงานตามนโยบายในเรื่องการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพสูงสุด โดยมีโครงการพัฒนาคุณภาพของครู ผู้บริหารและศึกษานิเทศก์ อยู่อย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการอบรมครูประจำการนั้นจัดเป็นประจำทุกปี ปีละหลายโครงการ ซึ่งในปีการศึกษา 2539 ก็ได้จัดโครงการอบรมครูผู้สอนคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแผนของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ แต่ผลการดำเนินงานดังกล่าวยังไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร จะเห็นได้จากรายงานการประเมินคุณภาพนักเรียนของสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดหนองบัวลำภู พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2537 เท่ากับ 62.51% ปีการศึกษา 2538 เท่ากับ 66.05% และปีการศึกษา 2539 เท่ากับ 66.87% (สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดหนองบัวลำภู, 2540)

จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ยังเพิ่มขึ้นไม่มากเท่าที่ควรทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะตัวครูมีปัญหาด้านความรู้ในหลักสูตรและเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ ด้านการดำเนินการสอน และด้านคุณลักษณะของตัวครูและเจตคติที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งทำให้การสอนไม่บรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตรที่วางไว้ ถึงแม้ว่าครูจะผ่านการอบรมครูผู้สอนคณิตศาสตร์ไปแล้วก็ตาม ซึ่งในการพัฒนาสมรรถภาพของครูคณิตศาสตร์นั้น ครูคณิตศาสตร์แต่ละคนอาจมีความต้องการในการเสริมสมรรถภาพเพื่อพัฒนาตนเองแตกต่างกัน ทั้งนี้แล้วแต่พื้นฐานความรู้ของแต่ละคน ประกอบกับสภาพความพร้อมและความทันสมัยของแต่ละโรงเรียนแตกต่างกัน สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งคือ ตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศนโยบายปฏิรูปการศึกษาโดยให้โรงเรียนประถมศึกษาที่มีขนาดกลางขึ้นไปเป็นโรงเรียนปฏิรูปการศึกษา ทำให้ได้รับการสนับสนุนงบประมาณและอุปกรณ์ เทคโนโลยี อันทันสมัยมาใช้ในการเรียนการสอน ทำให้ครูในโรงเรียนเหล่านี้อาจต้องการรับการอบรมผ่านทางสื่อ วิทยุ โทรทัศน์ เอกสารสิ่งพิมพ์ ซึ่งครูในโรงเรียนขนาดเล็กอาจต้องการการพัฒนาตนเองที่แตกต่างไปตามสภาพความพร้อมและลักษณะและข้อจำกัดเฉพาะที่ต่างกันออกไป ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความต้องการในการเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ของครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู ปีการศึกษา 2540

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความต้องการในการเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ของครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู ในด้านต่อไปนี้

1.2.1.1 ด้านความรู้

1.2.1.2 ด้านการสอน

1.2.1.3 ด้านบุคลิกลักษณะและเจตคติ

1.2.2 เพื่อศึกษาความต้องการเกี่ยวกับวิธีการเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบความต้องการในการเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ตลอดจนความต้องการเกี่ยวกับวิธีการเสริมสมรรถภาพของครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู ระหว่างครูในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก

1.3 สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษาของ ประยูร อาษานาม และสุลัดดา ลอยฟ้า (2526) พบว่า สมรรถภาพของครูคณิตศาสตร์ในระดับประถมศึกษา สรุปลงได้ 3 ด้านคือ สมรรถภาพด้านความรู้ สมรรถภาพด้านการสอน และสมรรถภาพด้านบุคลิกลักษณะและเจตคติ โดยสมรรถภาพที่มีความสำคัญสูงสุดคือ สมรรถภาพด้านความรู้ เอื้อจิตร พัฒนจักร (2527) กล่าวว่าครูที่มีความรู้ในเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์เป็นอย่างดีและมีวิธีการสอนที่ดี จะช่วยให้นักเรียนสรุปความคิดได้ถูกต้อง โดยเฉพาะครูที่สอนคณิตศาสตร์ต้องเข้าใจโครงสร้างวิชาคณิตศาสตร์ เนื้อหารายละเอียด และธรรมชาติของวิชาคณิตศาสตร์ จากการศึกษาของ อวยชิต สือยรรยงศิริ (2528) ได้วิจัยเรื่องความต้องการเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ของครูคณิตศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 10 พบว่า ครูคณิตศาสตร์ในกลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก มีความต้องการเสริมสมรรถภาพทางการสอนไม่แตกต่างกัน และอวิชชัย คำวงศ์ (2534) ได้วิจัยเรื่อง ความต้องการเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสุรินทร์ พบว่า ครูที่สอนในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก มีความต้องการเสริมสมรรถภาพทางการสอนไม่แตกต่างกัน แต่สุทินธรณ์ วาณสระน้อย (2538) วิจัยเรื่อง ความต้องการนิเทศการศึกษาของครูโรงเรียนประถมศึกษาสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา การศึกษา

โดยรวมทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน แต่ในด้านการประเมินผลการเรียน ครูในโรงเรียนขนาดเล็ก มีความต้องการแตกต่างกับครูที่สอนในโรงเรียนขนาดกลาง จากการวิจัยของ สุวัฒน์ อุทัยรัตน์ และคณะ (อ้างถึงใน วิเชียร ประยูรชาติ, 2540) ทำการศึกษาเรื่อง ผลกระทบของการจัดทำ ผลงานทางวิชาการเพื่อเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นของข้าราชการครูสายงานสอนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ โดยพบข้อสังเกตว่า ผู้ที่ทำผลงานและได้อาจารย์ 3 ส่วนใหญ่ มาจากโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลาง จะมีน้อยมากที่มาจากโรงเรียนขนาดเล็ก

จากการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น ประกอบกับนโยบายการปฏิรูปการศึกษาของกระทรวง ศึกษาธิการที่กำหนดให้โรงเรียนขนาดกลางขึ้นไปเป็นโรงเรียนปฏิบัติการศึกษา ซึ่งได้รับการสนับสนุนงบประมาณ และสื่ออุปกรณ์ทางการศึกษาต่าง ๆ ที่ทันสมัย รวมทั้งนโยบายที่เปิดโอกาสให้ โรงเรียนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น อีกทั้งธรรมชาติของ เนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ อาจไม่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติกิจกรรมให้เข้าใจผู้เรียนได้ ดังนั้นโรงเรียน ที่มีสภาพความพร้อมสื่อและอุปกรณ์ที่ทันสมัย อาจจะจัดกิจกรรมการเรียน ให้ได้รับความสนใจและ ให้ ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยความชื่นชม สนุกสนานได้

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึง ได้แนวทาง ในการตั้งสมมุติฐาน ดังนี้

1. ครูผู้สอนคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความต้องการในการเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ในด้านความรู้ มากเป็นอันดับ 1
2. ครูผู้สอนคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และ ขนาดเล็ก ต้องการเกี่ยวกับวิธีเสริมสมรรถภาพทางการสอนแตกต่างกัน
3. ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและ ขนาดเล็ก มีความต้องการในการเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใน โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู ปีการศึกษา 2540 จำนวน 400 คน

1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา ในครั้งนี้ ได้แก่

1. ความต้องการในการเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ในด้านต่าง ๆ

3 ด้านคือ

- 1) สมรรถภาพด้านความรู้
- 2) สมรรถภาพด้านการสอน
- 3) สมรรถภาพด้านบุคลิกลักษณะและเจตคติ

2. ความต้องการเกี่ยวกับวิธีเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

- 1.5.1 ครูผู้สอนคณิตศาสตร์ หมายถึง ครูผู้สอนคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู ปีการศึกษา 2540

1.5.2 สมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึง ความสามารถที่ครูคณิตศาสตร์แสดงพฤติกรรม ในด้านความรู้ ด้านการสอนและด้านบุคลิกลักษณะและเจตคติ ซึ่งครูคณิตศาสตร์จะต้องมีเพื่อใช้ในการปฏิบัติหน้าที่และเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม

1.5.3 ความต้องการเสริมสมรรถภาพทางการสอนคณิตศาสตร์ หมายถึง ความประสงค์ของครูผู้สอนคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู ในอันที่จะเสริมสมรรถภาพการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น จำแนกเป็น 3 ด้าน คือ สมรรถภาพด้านความรู้ สมรรถภาพด้านการสอน และสมรรถภาพด้านบุคลิกลักษณะและเจตคติ ทั้งนี้ ความต้องการในการเสริมสมรรถภาพทางการสอนคณิตศาสตร์ของครูคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วัดได้จากแบบสอบถามความต้องการ ในการเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5.4 ความต้องการเกี่ยวกับวิธีเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึง ความคิดเห็นของครูคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู เกี่ยวกับวิธีการต่าง ๆ ในการเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เพื่อช่วยให้หน่วยงานต้นสังกัดจัดกิจกรรมได้ตรงตามความต้องการของครูผู้สอน ในอันที่จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนคณิตศาสตร์อย่างแท้จริง

ทั้งนี้ ความต้องการเกี่ยวกับวิธีเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์วัดได้จากแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีเสริมสมรรถภาพทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5.5 ขนาดของโรงเรียน หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาที่มีขนาดต่างกันโดยใช้จำนวนนักเรียนเป็นเกณฑ์ในการแบ่งขนาดโรงเรียนตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู, 2539) แบ่งเป็น 3 ขนาด คือ

5.1 โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนตั้งแต่ 301 คน ขึ้นไป

5.2 โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนระหว่าง 121-300 คน

5.3 โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนต่ำกว่า 121 คน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภูจะได้มีข้อมูลในการพัฒนา จัดอบรมครูผู้สอนคณิตศาสตร์ ให้สามารถสอนวิชาคณิตศาสตร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.6.2 เป็นแนวทางให้แก่ครูผู้สอนคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการเสริมสมรรถภาพการสอนวิชาคณิตศาสตร์